

VESZÉLYEZTETETT KOROSZTÁLY

Én már régóta sejttem, hogy az vagyok.

Amikor jól eldugtam a karácsonyi ajándékokat, és csak húsvétkor kerültek elő, már gyanakodtam. Amikor jól oda akartam mondani valakinek, és nem jött számra a megfelelő szó, az kínos volt. Amikor a húszas helyett kétezrest adtam, akkor már hülyének néztek. Amikor öt óra nagytakarítás után fáradt lettem, de nagyon, dühös voltam. És amikor nem értem el a returnt a tenispályán, akkor már nagyot üvöltöttem.

És tessék, most itt van. Kimondták, leírták, harsogják, már hivatalosan is közjük tartozom, pedig nem is ismernek. Sietek reggel tejet venni. Ne nézzetek rám ily megrovón, van még tíz perc kilencig! És lesütött szemmel haza.

Na, jó, nem hallgatom tovább első és másodszülöttem dörgedelmeit, valóban, nem csak magamért, de értük is felelős vagyok. Belátom.

Csak még egy napot! Még egyet, hogy bevásároljak. Hisz mindenki. A polcok tele, de hopp, itt egy üres állvány. Egy, csak egy óriási csomag árválkodik rajta, no mi az? Hát WC papír. Minden józanságomat elvesztve magamhoz ölelem e big packot, ki se látszom mögüle, biztos hülyének néznek, ráírnám most, hogy big family, de nem néz senki, le se szarnak.

Én már régóta sejttem, hogy veszélyeztetett korosztály vagyok.

Már akkor gyanús volt, amikor fiam nagyon messzire utazott. És ottmaradt, unokával együtt. Órá vártam hosszú évek óta. Olyan, amilyenek megálmodtam. Amikor mindent abbahagysz, amikor bármikor ugrasz, amikor van időd megmutatni, mi az a színház, kik laknak az erdőben, megszámolni a csillagokat, átugrani a patakokat, meséket költeni, meghallgatni Vivaldit, Mozartot, Halász Juditot, kezébe adni egy kicsi teniszütőt, elbeszélgetni Federerről, és könnyezve nyugtázni a tanulságot: „tudod, mama, ha már nem fog játszani, keresünk magunknak új kedvencünket!”

Én nem akartam. Nem akartam ezt a születésnapot!

Mert mit is ünnepelek? Hogy egyre több idő kell ahhoz, hogy reggelente embernek nézzek ki, vagy azt, hogy haladok a korrallal, mert tudok fészbukozni? Vagy azt a

percet, amikor a gyerek épp nem mondja, jajj, anyu, már annyiszor magyaráztam. És különben is. Most hogyan? Személytelenül, tréningben?

De ez a nap más lett.

Már reggel jöttek az esemesek, az üzenetek, majd a barátok a küszöbig, maszkban és kesztyűben, a kertben három méterre egymástól. Gyűltek a virágok, egyre színesebb és illatosabb lett a lakás.

Ez a nap más.

Az üzenetek csak csilingeltek, a telefoncsörgés sem riasztott, az ajtó elé letett virágcsokor megbecsülte magát, az arcomat eltakaró maszkot pedig reggel óta átverem, mert a szám helyett a szememmel mosolygok.

Pedig nehéz. Nagyon nehéz. Veszélyeztetett a világ.

Délután skypon hívott a fiam. Unokám is – ahelyett, hogy itt kopogott volna az ajtón -, bedugta kócos fejét a képbe. Ajándéknak egy kis dalt költött a zongorán, mert tudja, szeretem, ha zenél. Aztán együtt fújtuk el az egy szál gyertyát, amit egy kicsi tortába dugott. Ők nagyon messze a képernyő egyik oldalán, én a másikon. Sikerült.

Este szintén távolra tévedt rokonokkal, valamint itthoni barátokkal koccintottunk a csoportos messengeren. Hangok innen is, onnan is, ki vagy, halló, kattints rá, itt vagy, te vagy az, tessék mondani megérkezett már a kivehető ajtós turmixgép? – rémlett fel Kern egykori magánszáma a hangkavalkádban, de hirtelen helyre állt a rend, a hanghoz kép is társult, sokszor egyszerre beszéltünk, de tökéletesen megértettük egymást. Fáradtunk, a dal eredeti előadója még meglepett, énekelve búcsúzott: "...kívánom, hogy legyen még sok ilyen szép napod!"

Más ez a nap.

Csend lett. Leültem, próbáltam a hála, az öröm, a megelégedettség, a békesség érzését elfogadni, elhinni, hogy holnap is ez lesz, ha nem, akkor holnapután, és akkor már olyan természetes lesz minden, mint a levelek hullása az őszi erdőben.

És akkor megszólalt megint a telefon. Kedves bariton mutatkozik be, keresem Zsuzsa anyukáját, magának tetszik-e lenni, kérdezi. Én, én vagyok dadogom, nem értettem jól, ki beszél? Ficza István az Örkény Színházból. Egy verset szeretnék elmondani, a lánya küldi. ????? Tetszik tudni, ez a színház ajándéka a költészet

napjára. Akkor én most választhatok verset? Nem, a kedves lánya költőt választott, én készültem eggyel, de előbb beszéljünk egy kicsit. Hogy tetszik lenni? Igen? És ugye otthon tetszik maradni, és mindent betartani? Persze, persze, de ma azért rosszkedvtan, mert a születésnap tortából kicsit többet ettem a kelleténél. Meg aztán nemrégiben koccintottam is több kupica pálinkával. Jaj, azt nem is tudtam, hogy ilyen nagy ünnep ez a mai. Hát, nagynak nem nagy kedvesem, de sok...Jó egészséget kívánok, akkor mondanám a verset. Szabó Lőrinc: Semmiért egészen.

Igen, ez a nap egészen más, mint a többi.

Ültél-e már egymagad a félhomályban úgy, hogy a magyar irodalom egyik bántóan legőszintébb szerelmes versét hallgatod a telefonodon? Ültél e már úgy félhomályban egymagad, hogy lassan elindul a fotel veled, ki a szobából, már nincs idő, se tér, kavarnak a szavak, majd összeállnak, muszáj kijózanodni, és elrebegni egy köszönömöt, ami kevésnek tűnik, ígérek egy ölelést, amikor már lehet. A csendből érzem, ezt nem kellett volna, inkább odagurulok majd holnap a Madách térre, és az egész társulatot ölelem meg ezért a zseniálisan kedves ötletért egy csokor virággal. Kihúzok a vázákból egy-egy szál büszke szegfűt, egy röhögős tulipánt, egy örökké hű gerberát, odateszem a színház ajtajába. Ez szép lesz, ugye?

Olyan „csecse

becse”